

ET

“... er ikke levedygtigt.”

Kvinden lod ordene hænge i luften et par sekunder, efter at hun havde rakt en køkkenrulle frem, slukket for maskinen og havde vendt sig om for at videregive nyheden, mens Louise stadig var ved at tørre geléen af maven.

Så var der noget med statistik: procentdele og uger og tal ud af ti. Noget om, hvor almindeligt det i virkeligheden var, og hvor meget bedre det var, at det var sket nu og ikke senere.

Thorne havde ikke rigtigt hørt efter.

Ikke. Levedygtigt.

Han havde set Louise nikke, mens hun blinkede langsommere end normalt og knappede sine jeans, mens kvinden talte om praktiske ting og sager et par minutter. “Vi kan tale om detaljerne senere,” havde hun sagt. “Efter at I har haft lidt tid for jer selv.”

Var hun egentlig *lege*? Thorne var ikke sikker. Måske var hun ‘scanningstekniker’ eller sådan noget. Ikke at det i virkeligheden betød noget. Det var tydeligvis ikke første gang, hun havde overgivet den besked; der havde ikke været nogen pause eller bare et strejf af kejtethed, og det ville han heller ikke have forventet. Det var nok bedst for alle involverede at være *forretningsmæssig*, når det drejede sig om den slags, havde han tænkt. Og han burde jo om nogen vide det. Det er bedst kun at sige det, der skal siges, og så komme videre, især når folk havde tider lige efter hinanden, og der var mange flere lykkelige par, der ventede udenfor.

Men den formulering ...

Bagefter havde de siddet i et hjørne ved siden af vandautomaten, med ansigterne vendt væk fra størstedelen af det åbne

venteværelse. Fire plasticstole, der var boltet sammen. En fin, citrongul væg og børnetegninger der var hængt op på en opslagstavle. Et kurvebord med et par blade og nogle papirlommetørklæder.

Thorne klemte Louises hånd. Den følte så lille og kold i hans. Han klemte igen, og hun så op, smilede og snøftede.

“Er du okay?” spurgte hun.

Thorne nikkede og tænkte, at når det gjaldt eufemismer, så var den ret god. Temmelig intetsigende og alligevel definitiv. Det gjorde det nok nemmere at kapere for de fleste, og det var jo, trods alt, også meningen.

Ikke levedygtigt.

Død. Død inden i dig.

Han spekulerede på, om han skulle prøve det selv, sige det næste gang han skulle møde nogen i lighuset eller banke på døren hos en stakkel midt om natten.

Nu skal du høre, din mand mødte en fuld stodder med en kniv i hånden. Jeg er bange for, at han ikke længere er ... levedygtig.

Det kunne godt være, at det fik offeret til at lyde som en robot, men det var vigtigt at være objektiv, ikke? Man havde brug for en vis afstand. Det var enten det eller et par vinflasker mere om ugen til flaskecontainerne.

Man skulle både gøre det lettere for sig selv og for dem.

Jeg er ked af at måtte meddele Dem, at Deres søn er blevet skudt. Skudt til ulevedygtighed. Han er lige så ulevedygtig som en død sild.

“Tom?”

Thorne kiggede op, da Louise skubbede til ham og så kvinden, som havde udført scanningen, komme gående hen mod dem. Hun var inder og havde en bred, rød stribe i håret. Hun var vel et sted i starten af trediverne, gættede Thorne på. Hendes smil var perfekt; sørgmodigt, men alligevel optimistisk.

“Okay, så har jeg vist fundet en seng til dig.”

“Tak,” sagde Louise.

“Hvornår har du sidst spist?”

“Jeg har ikke fået noget siden morgenmaden.”

“Godt. Vi prøver at få lavet udskrabningen med det samme.”

Kvinden gav Louise et stykke papir og fortalte hende, hvordan hun skulle komme hen til den afdeling, hvor man ventede hende. Så kiggede hun på Thorne. “Måske skulle du tage hjem og hente nogle ting til hende. En natkjole og sådan noget ...”

Thorne nikkede, da kvinden talte om, at Louise nok skulle blive hjemme og slappe af i nogle dage. Han blev ved med at nikke, da hun sagde, at de *begge to* skulle tage det roligt, at hun havde nogle numre på folk, som de kunne ringe til, hvis det var det, de havde behov for.

Han så efter hende, da hun gik tilbage mod sit lokale, mens hun vendte sig for at kalde det næste par ind, da hun var nået hen til døren. Der var et fjernsyn højt oppe på væggen i det modsatte hjørne af lokalet. Et midaldrende par var ved at blive vist rundt i en villa i Frankrig eller Italien; kvinden sagde noget om, hvor farverige fliserne var.

“Udskrabning?”

Louise studerede instruktionerne på papiret. “En udskrabning?”

Thorne ventede. Det lød forfærdeligt.

“Ja, en udskrabning,” sagde Louise endelig.

En tynd kvinde i en grøn overall skubbede en vogn med rengøringsudstyr hen ad gangen mod dem. Hun standsede ved siden af kurvebordet, tog en klud og en plasticflaske fra vognen og sprøjtede på en af de tomme stole. Hun kiggede over på Louise og Thorne, mens hun tørrede stolen af.

“Hvorfor græder I?”

Thorne kiggede på kvinden i et par sekunder og vendte sig så mod Louise, der kiggede ned i gulvet, mens hun foldede papiret i mindre og mindre stykker. Han havde det pludselig meget varmt, kunne mærke nakkehårene rejse sig og sveden mellem sin egen og Louises hånd.

Han nikkede hen mod skiltet på døren ind til scanningslokalet og kiggede så hurtigt tilbage på rengøringskonen.

“Ja, hvorfor fanden tror du?” sagde han.

Det tog Thorne næsten et kvarter at køre de halvanden kilometer fra Whittington Hospital til Kentish Town, men i det mindste gav turen ham en mulighed for at falde lidt til ro. For at holde op med at tænke på, hvordan Louise havde snappet efter vejret, da rengøringskonen havde talt til dem. Og på lysten til at proppe kluden ned i halsen på det tåbelige kvindemenneske.

Hun havde set på ham, som om han havde været *uforska-*
met, for fanden!

Da han var nået hjem i lejligheden, hældte han noget mad op i en skål til Elvis og smed de ting, Louise havde bedt om, ned i en plasticpose: en ren T-shirt, bh og trusser, en hårbørste og lidt makeup. Han stoppede ved døren, da han var på vej ud, og blev nødt til at læne sig lidt op ad væggen, før han gik ind i stuen igen. Han lod sig falde hårdt ned i sofaen og sad der bare, mens han kiggede ud i luften i et lille stykke tid med plasticposen på skødet.

Lejligheden føltes kold. De var tre uger inde i september, og det var på høje tid, at der blev tændt for varmen. Det var tid til de små skænderier igen, hvor Thorne skruede op for varmen, og Louise skruede ned igen, når hun troede, at han ikke så det. Hemmelige justeringer af tidsindstillingen. Den konstante roden med radiatorer.

De dumme tv-serie-agtige ting, som Thorne elskede på trods af mundhuggeriet.

Efter at Louise havde fundet ud af, at hun var gravid, havde de diskuteret – ret seriøst – hvad deres langsigtede boligplaner var. De var oftest hos Thorne, men Louise havde stadig sin lejlighed i Pimlico. Hun tøvede med at sælge den, eller hun tøvede i hvert fald med at acceptere den idé, at hun ville ende med at gøre det. Selv om de begge to gerne ville bo sammen *et eller*

andet sted, kunne de ikke blive enige om, hvilken lejlighed der skulle sættes til salg, så de var begyndt at tale om at sælge *begge* lejligheder og så købe noget nyt sammen; og måske også en to-værelses, som de så kunne leje ud.

Thorne stirrede ind i kaminen og spekulerede på, om alt det ville blive udskudt nu. Om mange af de ting, som de havde diskuteret – nogle mere seriøst end andre – lige så stille ville blive stillet i bero eller blive ting, der simpelthen aldrig blev nævnt igen.

At flytte lidt uden for byen.

Blive gift.

Sige op.

Thorne rejste sig, tog telefonen fra bordet henne ved døren og tog den med hen til sofaen.

Det havde været rent hypotetisk, da de fleste af de emner havde været oppe at vende, især det med bryllup og at sige op. Bare dum snak, det var det hele, sammen med vittighederne om at de ikke ville have et rødhåret barn og de fjollede babynavne.

“Hvad med Damien?”

“Det synes jeg ikke.”

“Hed han ikke ‘Thorne’ i filmen?”

“Uden ‘E’. Og hvem siger også, at han bliver en ‘Thorne’? Hvorfor kan han ikke blive en ‘Porter’? Og nu, hvor jeg tænker nærmere over det: Hvem siger, at han bliver en ‘han’?”

Thorne trykkede på telefonens taster. Han havde kun taget fri i to timer, så nu blev han nødt til at ringe og sige, at han ikke ville komme før en gang i morgen. Han ville helst bare have lagt en besked, men han blev med det samme stillet igennem til politiassistent Samir Karim i efterforskningslokalet.

“Du må være synsk.”

“Hvad mener du?”

“Kriminalinspektøren er lige ved at lægge en besked på din telefon.”

Thorne stak hånden ind i jakken efter sin mobil. Han havde

slukket for den på hospitalet og glemte at tænde den igen. Da displayet lyste, og lyden lod ham vide, at han havde en besked, var kriminalinspektør Russell Brigstocke i fastnettelefonen.

“God timing, min ven. Eller dårlig.”

“Hvad er det?”

“Vi har lige fået en sag.” Brigstocke tog en slurk te eller kaffe.
“Den lyder ikke rar.”

Thorne bandede lavmælt, men ikke lavmælt nok.

“Jeg skulle lige til at give den til Kitson.”

“Du havde ret før,” sagde Thorne. “Dårlig timing.”

“Den er din, hvis du vil have den.”

Thorne tænkte på Louise og på det, kvinden havde sagt om, at de skulle tage det roligt. Yvonne Kitson var fuldt ud i stand til at tage sig af en ny sag, og han havde mere end nok at lave. Men han havde allerede rejst sig for at lede efter noget at skrive med og på.

Elvis smøg sig om hans ben, mens han noterede lidt. Brigstocke havde ret; den lød ubehagelig, men det kom ikke bag på Thorne. Det var for det meste de Ubehagelige, han endte med at få.

“Ægtemand?” spurgte Thorne. “Kæreste?”

“Ægtemanden fandt liget. Han ringede, og så løb han ud på gaden og råbte og skreg.”

“Men han ringede *først*?”

“Ja. Og *så* mistede han besindelsen efter alt at dømme,” sagde Brigstocke. “Han hamrede på folks døre, fortalte alle, at hun var død, råbte noget om blod og flasker. Absolut ikke, hvad de gode mennesker i Finchley er vant til.”

“Finchley er nemt nok,” sagde Thorne.

“Ja, det er rigtigt. Det ligger dejlig tæt på dig.”

Otte-ti kilometer nord for Kentish Town. Han ville mere eller mindre køre lige forbi Whittington Hospital. “Jeg bliver nødt til lige at stoppe på vej derhen,” sagde Thorne. “Men jeg skulle kunne være der om en halv times tid.”

“Helt i orden. Hun går ingen steder.”

Det tog Thorne et par sekunder at indse, at Brigstocke talte om den døde kvinde og ikke om Louise Porter.

“Giv mig adressen.”

TO

Det var en stille gade, et par sving øst for High Road. Edwardianske huse med nydelige forhaver og parkering i indkørslen. Mange af dem var som nummer 48 blevet opdelt i lejligheder, selv om huset her nu var blevet adskilt fra dets naboer: En pressenning var blevet hængt op over stien mellem husene, der stod uniformerede betjente i alle fire hjørner af forhaven, og afspærringstape blafrede over blomsterbedene.

Thorne kom lige før klokken otte, og det havde allerede været mørkt i næsten en time. Der var nu lyst nok i køkkenet i stuelejligheden, hvor skæret fra dobbeltbuelamper oplyste hvert eneste støvfnug og støvsky fra fingeraftrykspulveret, blev kastet tilbage fra kriminalteknikernes blå plasticdragter og skyllede hen over linoleumsgulvet, der var retroagtigt med sorte og hvide tern, og hvis enkle mønster blev ødelagt af et par blodpletter. Og det lig de stammede fra.

“Jeg er ved at være klar til at få hende vendt om,” sagde Phil Hendricks.

I hjørnet sad en tekniker og skrabe på kanten af et lavt skab. Hun kiggede knap nok op. “Én gang skal jo være den første ...”

Hendricks smilede og gav hende fingeren, så kiggede han sig omkring og spurgte Thorne, om han ikke ville tættere på. Om han kunne klemme sig ind, så han fik et bedre overblik.

Thorne tvivlede på, at udsynet ville blive bedre, men han gik hen og stillede sig ved siden af dem, der betjente kamera- og videoudstyr, over for de to kriminalteknikere der var ved at gøre klar til at give Hendricks den hjælp, han skulle bruge. Med den nødvendige grad af styrke, der kunne opveje hans blidhed.

“Okay, stille og roligt.”

Kvinden lå på maven med armene ned langs siderne. Hendes

bluse var blevet løftet op, eller også var den gledet op, og man kunne se de lilla mærker på hendes hud lige over taljen, hvor livor mortis havde sat ind. Man kunne også se, at hun stadig havde bh på.

“Det er vel altid noget,” sagde en kvindelig kriminaltekniker, mens hun gik forbi.

Thorne hævede blikket fra liget og kiggede hen mod det enlige vindue. Der stod tallerkener og kopper i tørrestativet. Et lys blinkede på vaskemaskinen for at vise, at vasken var færdig.

Der var stadig noget, der var normalt.

Hvis de ikke fik nogle resultater i løbet af de første par dage, ville Thorne komme tilbage på et tidspunkt. Han syntes, at det hjalp at være der, hvor offeret havde boet; især, hvis det også var der, hvor offeret var afgået ved døden. Men han ville vente, til han ikke behøvede at sno sig rundt mellem kriminalteknikere der sad på hug, og de deprimerende remedier, der fandtes på et gerningssted.

Og indtil lugten var forsvundet.

Han kom i tanker om en eller anden film, hvor politibetjenten stillede sig i de huse, hvor folk var blevet myrdet, og kommunikerede med morderen. *Var det her, du slog dem ihjel, dit svin? Var det herfra, du holdt øje med dem?*

Alt det lort ...

For Thorne handlede det bare om, at han gerne ville vide noget om offeret. Noget andet end hvad deres sidste måltid havde været, og hvad deres lever havde vejet på dødstidspunktet. Noget enkelt og dumt var normalt nok. Et billede på væggen i soveværelset. De kiks, de havde opbevaret i køkkenskabet, eller den bog, de aldrig ville få læst færdig.

Hvad angik det, der foregik i hovedet på morderen, var Thorne tilfreds med kun lige at vide nok til at fange ham og ikke mere.

Nu så han til, mens det, der var tilbage af Emily Walker, blev flyttet; han så hånden, der faldt ned på benet igen, da det blev

løftet og vendt i én langsom, glidende bevægelse. Han så de hårtotter, der ikke var indsmurt i blod, falde væk fra hendes ansigt, da hun blev lagt ned på ryggen.

“Tak, drenge.”

Hendricks arbejdede sammen med et godt hold. Det insisterede han på. Thorne kunne huske især én kriminaltekniker – dengang de havde været tilfredse med at hedde teknikere – der havde behandlet en gammel mands lig, som om det havde været en sæk kartofler. Han havde set Hendricks skubbe teknikeren op ad en væg og presse en tatoveret arm hen over mandens strube. Han kunne ikke huske at have set de to på samme gerningssted siden.

Kameramændene trådte frem og gik i gang. Da de var færdige, mumlede Hendricks et par indledende notater ind i sin diktafon.

“Hvor længe endnu, Phil?” spurgte Thorne.

Hendricks løftede en af den døde kvindes arme. Han begyndte at bøje fingrene på hendes knyttede hånd tilbage. “Halvanden time.” Den markante Manchester-accent gjorde retsmedicinerens sidste ord længere, vokalene mere flade. “Allerhøjest to.”

Thorne kiggede på sit ur. “Okay.”

“Har du en anden aftale eller hvad?”

Thorne gjorde sit bedste for at finde den rette grimasse, noget konspiratorisk og djævelsk, men han var ikke sikker på, at det lykkedes. Han vendte sig om for at se, hvor politiassistent Dave Holland var blevet af.

“Hun har noget i hånden,” sagde Hendricks.

Thorne vendte sig hurtigt om og bøjede sig ned for bedre at kunne se og kiggede, mens Hendricks gik i gang med sin pincet og fiskede noget ud af offerets knyttede hånd. Det lignede et lille stykke plastic eller celluloid, mørkt og papirtyndt. Hendricks lagde det ned i en pose til bevismateriale og holdt det op mod lyset.

“Et stykke film?” spurgte Thorne.

“Muligvis.”

De stirrede et øjeblik på det, der lå i posen, men de vidste begge to, at de kun ville kunne gætte, indtil Retsmedicinsk Laboratorium var færdig med det. Hendricks rakte posen til ham, der stod for beviserne, så han kunne registrere og mærke den, og så lagde han forsigtigt poser om begge offerets hænder, inden han fortsatte sit arbejde.

Thorne lukkede øjnene i et par sekunder og pustede ud. “Og så havde jeg faktisk et valg,” sagde han.

Hendricks kastede et flygtigt blik på ham. Han sad på knæ bag offerets hoved og løftede det, så det støttede mod hans ben.

“Brigstocke gav mig mulighed for at sige fra.”

“Det var da dumt af dig.”

“Jeg kunne have ladet Kitson få den.”

“Den her er din,” sagde Hendricks.

“Hvorfor?”

“Se på hende, Tom.”

Emily Walters var ... havde været i starten af trediverne eller deromkring, mørkt hår med nogle få grå striber og en lille tatoveret stjerne ved anklen. Hun var ikke mere end 152 cm høj, og hendes højde – eller mangel på samme – fremhævede kun de få overflødige kilo, som hun havde prøvet at tabe, hvis man så på køleskabets indhold og magneten på døren, hvorpå der stod ‘ER DU SIKKER PÅ, AT DU ER SULTEN?’. Om halsen havde hun en tynd halskæde med brune perler, og der var et charm-armbånd om hendes ene håndled med en terning, en hængelås, et par fisk. Hendes skjorte var af denim. Hendes nederdel var af tynd bomuld i samme røde farve som neglelækken på hendes tær.

Thorne kiggede over på den sandal, der var blevet tegnet en cirkel omkring på linoleummet tæt ved køleskabet. På den dekorative flaske en meter væk med noget, der lignede balsamicoeddike i, og blod og hår der sad fast i dens riller udenpå, og videre hen til lampen der stadig blinkede på vaskemaskinens betjeningspanel. Hans hånd bevægede sig op til ansigtet, fing-

rene bevægede sig langs det lige, hvide ar på hans hage. Han stirrede, indtil den røde lampe blev utydelig, og så vendte han sig om og gik; lod Hendricks holde om Emily Walkers hoved, mens han talte lavmælt ind i sin diktafon.

“Der er intet, der holder plasticposen fast om offerets hoved. Morderen har sandsynligvis selv holdt den fast om offerets hals med hænderne. Blå mærker på halsen indikerer, at han brugte en del kræfter på at holde den der, indtil offeret var holdt op med at trække vejret ...”

Holland stod på terrassen bag huset og kiggede på de femseks uniformerede betjente, der var i gang med at finkæmme blomsterbedene. Der var også buelamper herude, men det var kun en foreløbig undersøgelse, og så snart solen stod op, ville der komme flere betjente og foretage en mere grundig undersøgelse.

“Han brød altså ikke ind,” sagde Thorne.

“Hvilket betyder, at hun kendte ham.”

“Muligvis.” Thorne kunne lugte, at Holland havde røget, og et kort øjeblik fik han selv lyst til en cigaret. “Eller også åbnede hun døren for ham, og så tog han et våben frem og tvang hende ind i huset igen.”

Holland nikkede. “Lad os se, om vi ikke får heldet med os, når vi går fra dør til dør. Det ligner en gade, hvor der kunne være en hel del gardinrykning.”

“Hvad med manden?”

“Jeg havde kun fem minutter sammen med ham, før de kørte ham hen til hotellet i nærheden,” sagde Holland. “Han var helt fra den, som man kunne forestille sig.”

“Tror du, at han overdriver?”

“Hvad mener du?”

“Det virker, som om han var interesseret i, at alle naboerne skulle vide, hvor oprevet han var. Efter at han havde ringet til os.”

“Har du hørt båndet med alarmopkaldet?”

“Nej.” Thorne trak på skuldrene. “Det er bare ...”

“Bare ønsketænkning?” sagde Holland. “Ikke?”

“Jo, måske.” Det var ved at blive koldere. Thorne stak hænderne ind i sin plasticdragt og videre ned i lommerne på sin læderjakke. “Det ville bare være rart, hvis den var ... ligetil.”

“Det tror jeg ikke, den er,” sagde Holland.

Det troede Thorne heller ikke, hvis han skulle være helt ærlig over for sig selv. Han vidste kun alt for godt, hvordan husspektakler kunne udarte; han havde set alle de måder, en jaloux kæreste eller en dominerende ægtemand kunne miste besindelsen på. Han blinkede og så for sit indre øje, hvordan armen var faldet ned, da liget var blevet vendt om. Postkasserøde pletter på de sort-hvide kvadrater. Ikke en af dem, der var ligetil ...

“Måske var han bare helt ude af den,” sagde Holland. “Hvor mange af dem her har vi haft?”

Thorne spilede kinderne ud. Der var ingen grund til at svare.

“Præcis. Og jeg kan stadig ikke forestille mig, hvordan det er. Overhovedet.”

Holland var femten år yngre end Thorne. Thorne havde arbejdet sammen med ham i mere end syv år, og selv om han ikke længere var den ungdommeligt udseende nybegynder, han havde været dengang, satte Thorne stadig pris på de glimt, der var af en person, der ikke var blevet en anden af livet i styrken. Holland havde set op til ham engang, havde set ham som den slags politibetjent, han gerne selv ville være, det vidste Thorne godt. Han vidste også, at Holland ikke var som ham selv ... ikke på områder, hvor det virkelig talte, og han vidste, at det skulle han sgu være rigtig glad for.

“Især når det er en kvinde,” sagde Holland. “Ikke? Jeg ser deres mænd og kærestes og fædre, hvordan det rammer dem, og det er lige meget, om de er hysteriske eller rasende eller sidder som de rene zombier. Jeg aner fandeme ikke, hvad der sker inde i hovederne på dem.”

“Det skal du ikke være ked af,” sagde Thorne.

De kiggede begge to ned i den anden ende af haven, hvor der kunne høres latter, fordi en af betjentene tydeligvis havde trådt i et eller andet. De så på, mens han skrabede sin skosål mod kanten af græsplænen.

“Nå, hvor sneg du dig så hen tidligere?” spurgte Holland.

“Hvad mener du?”

“Da alt det her gik i gang.”

Thorne rømmede sig.

Da han var kørt forbi hospitalet med Louises ting, havde hun haft det fint med, at han havde taget sagen. Hun lå allerede i sengen og bladrede i et nummer af *heat*, mens hun prøvede at ignorere den konstante snakken fra kvinden i sengen overfor. Han havde spurgt, om hun var sikker. Hun havde kigget på ham, som om han var idiot, og spurgt, hvorfor hun ikke skulle være det. Han havde sagt, at hun bare skulle ringe, hvis hun manglede noget, hvis hun havde brug for ham. Hun havde sagt, at han skulle lade være med at bekymre sig, og at hun bare kunne tage en taxa hjem, når det var overstået, hvis det blev nødvendigt.

“Tandlægen,” sagde Thorne. “En time med nazi-tandplejeren. Hun er som taget ud af *Maratonmanden*.”

Holland slog en latter op. Sagde: “*Er det sikkert?*”

“Mon ikke.”

“De lavede en genindspilning af den film, det ved du godt, ikke?” Holland ventede på, at Thorne skulle bide på krogen og kigge på ham. “Men de blev nødt til at kalde den *Snickersmanden*.” Han lo igen, da han så, at Thorne kæmpede for at lade være.

“Har du fortalt Sophie, at du er begyndt at ryge igen?” spurgte Thorne.

Holland rystede på hovedet. “Jeg har et handskerum fyldt med ekstra stærke pebermyntepastiller.” Han lænede sig frem og spyttede ned i en rist. “Det er åndssvagt, for jeg er ret sikker på, at hun godt ved det. Jeg orker bare ikke at skændes om det.”

Holland og hans kæreste var endnu et af de par, der havde

talt om at flytte væk fra London, og om at Holland skulle kvitte jobbet. Thorne spekulerede på, om det var endnu en ting, der ikke blev nævnt af frygt for, at det skulle ende i endnu et skænderi. Han havde altid været overbevist om, at Holland skulle blive, hvor han var, men det ville han aldrig have sagt. Hvis Sophie fik så meget som en anelse om, hvad Thorne mente om det, ville hun kæmpe med næb og kløer for at gøre præcis det modsatte.

Så han tav og glædede sig over, at Holland var der endnu.

“Vi får hende formelt identificeret i morgen tidlig,” sagde Thorne. “Bagefter kan vi tage manden med på stationen til en snak.”

“Fint nok.”

“Man ved jo aldrig; måske får vi heldet med os.”

Holland fnysede og nikkede over mod betjenten, der nu arbejdede på sin sål med en gren og svirpede lort væk. “Ligesom ham der,” sagde han.

De kiggede begge op, da et fly fløj lavt hen over dem med blinkende lys på vej til Luton. Thorne så det flyve hen over en klar himmel og sank en klump i halsen. For to måneder siden havde han og Louise været i Grækenland på deres første rigtige ferie som par. De havde tilbragt det meste af tiden med at ligge ved poolen og læse underlødige bøger, og de havde ikke udført noget mere kulturelt krævende end at finde ud af, hvordan man bestilte øl og grillet blæksprutte på den nærmeste taverna. De havde begge kæmpet bravt for ikke at snakke arbejde, og de havde grinet meget. En dag havde Louise smurt creme på Thornes forbrændte skuldre og sagt: “Det er alt, hvad du får ud af mig, når det gælder ikke-seksuel, intim kontakt, okay? Jeg gider ikke klemme andres bumser ud, og jeg vil med garanti *ikke* tørre dig i røven, hvis du brækker begge arme.”

Hun havde købt graviditetstesten den sidste morgen. Og havde taget den, lige før de var gået ud for at spise den sidste aften.

Thorne sad i bilen, da Hendricks kom ud.

Han havde tjekket sin telefon og ringet til begge lejligheder, men Louise var ikke kommet hjem endnu, og der var ingen beskeder. Han havde hørt lidt radio, og så havde han ringet igen, men uden held. Louises mobil var slukket, og Thorne gik ud fra, at det var for sent at ringe til hospitalet.

Hendricks gik om på passagersiden og satte sig ind. Han havde taget beskyttelsesdragten af, og nu var han iført sorte jeans og en ribstrikket sweater over en hvid T-shirt. “Så er vi lige ved at være der,” sagde han.

Thorne brummede.

“Er alt i orden?”

“Undskyld ... ja.” Thorne vendte sig og kiggede på ham. Nikkede og smilede. Lidt rødt og blått blæk var lige akkurat synligt over kanten på T-shirten, men de fleste af Phil Hendricks’ tato-
veringer var skjult. Til hans foresattes store lettelse kunne man heller ikke se en hel del af hans piercinger. Thorne var glad for at være blevet forskånet for de malende beskrivelser, men han vidste, at nogle af dem var blevet lavet til ære for en ny kæreste, en for hver erobring. Der var ikke blevet lavet en ny piercing det sidste stykke tid.

Det var ikke sådan, de fleste mennesker forestillede sig en retsmediciner, men Hendricks var den bedste, Thorne nogensinde havde arbejdet sammen med, og stadig – på trods af de mange op- og nedture – den bedste ven, han havde.

“Vil du med ud og have en øl senere?” spurgte Thorne.

“Hvad med Louise?”

“Hun klarer sig.”

“Nej,” smilede Hendricks. “Jeg mente, at hun ville blive jaloux.”

“Vi skal nok gøre det godt igen,” sagde Thorne. Når ret skulle være ret, var det faktisk *ham*, der havde været jaloux. Han og Louise havde været sammen i næsten halvandet år, siden de havde mødtes på en kidnapningssag, som hun havde arbejdet

på, og som han var blevet udlånt til, men det havde kun taget hende et par uger at komme lige så tæt på Phil Hendricks, som Thorne havde præsteret på ti år. Der var nogle gange, især i starten, hvor det havde været irriterende, hvor han havde taget sig selv i ikke at bryde sig om, at de var venner.

En aften da de alle tre havde været i byen, var Thorne blevet fuld og havde kaldt Louise en ‘bøssedronning’. Hun og Phil havde grinet, og Phil havde påpeget, hvor ironisk det var, fordi det var Thorne, der opførte sig som en gammel bøssediva.

“Ja, okay så,” sagde Hendricks. Han kiggede over mod huset, som betjentene var begyndt at forlade i grupper på to og tre. “Men hvis jeg skal stå med armene begravet i det stakkels kvindemenneske lige fra morgenstunden, må jeg nok hellere nøjes med en enkelt.”

“Nå, men jeg skal have *mange* flere end en,” sagde Thorne. “Så vi må hellere tage hen på min lokale. Jeg skal nok give dig et lift.”

Hendricks nikkede og lod sit hoved falde tilbage mod nakkestøtten og lukkede øjnene. Thorne havde opgivet at finde noget ordentlig countrymusik, og han havde indstillet radioen på Magic FM. Klokkeren var næsten ti, og 10cc var ved at afslutte en time med uafbrudte hygge-klassikere.

“Han havde selv posen med,” sagde Hendricks.

“Hvad?”

“Den pose han kvalte hende med. Han vidste, hvad han gjorde. Man kan ikke bare tage en plasticpose i køkkenet – de duer ikke. De fleste er hullede, så ens grøntsager ikke bliver dårlige eller sådan noget. Man skal bruge noget lufttæt, selvfølgelig, og det skal være lidt stærkere, så det ikke bliver revet i stykker af offerets negle, hvis hun har nogle.” Hendricks trommede på instrumentbrættet i takt til musikken. “Og med en god, *klar* plasticpose kan man se offerets ansigt, mens man gør det. Jeg kan forestille mig, at det ville være vigtigt.”

“Han havde altså planlagt det.”

“Han havde det med, han skulle bruge.”

“Men han havde ikke eddikeflasken med.”

“Nej, der tror jeg, han improviserede. Den var bare det første, han lige kunne få fat i til at slå hende med.”

“Og så tog han posen frem, da han havde slået hende ned.”

Hendricks nikkede. “Måske slog han hende endda hårdt nok til at tage livet af hende, før han fik chancen for at kvæle hende.”

“Man har vel lov at håbe.”

“Men det tror jeg ikke,” sagde Hendricks. “Hvis du spørger mig, brugte han bare flasken for at være sikker på, at hun ikke ville kæmpe for meget imod. Han ville helst slå hende ihjel med posen. Som jeg sagde, så tror jeg, at han gerne ville se det.”

“Gudfader.”

“Jeg finder ud af det i morgen.”

Ruderne var begyndt at dugge, så Thorne tændte blæseren. De lyttede til nyhederne et par minutter. Der var ikke noget opmuntrende, og der var heller ikke noget ophidsende i sportsnyhederne til sidst. Det var kun en måneds tid siden, fodboldsæsonen var startet, og eftersom ingen af deres hold havde spillet, var ingen af aftenens resultater vigtige for dem.

“Så er der seks uger, til vi banker jer igen,” sagde Hendricks. Han var indædt Gunner og glædede sig stadig over de to gange, Arsenal havde vundet over Spurs i Nordlondons lokalopgør den foregående sæson.

“Klart ...”

Hendricks lo og sagde et eller andet, men Thorne var holdt op med at høre efter. Han kiggede ned på sin mobil, bladrede gennem menuen og tjekkede, at han ikke havde misset en besked.

“Tom?”

Tjekkede, at signalet stadig var godt.

“Tom, er alt i orden?”

Thorne lagde telefonen væk og vendte sig om mod Hendricks.

“Har Louise det godt?” Hendricks ventede, så et eller andet

i Thornes ansigt. "Pis, er det barnet?"

"Hvad? Hvor ved du det fra ..." Thorne satte sig længere tilbage i sædet og stirrede lige frem for sig. Han og Louise var blevet enige om ikke at sige det til nogen, før hun var tre måneder henne. En af hendes veninder havde mistet et barn tidligt i graviditeten.

"Du må ikke være sur," sagde Hendricks. "Jeg tvang det ud af hende."

"Selvfølgelig gjorde du det."

"Jeg tror faktisk, at hun brændte for at fortælle det." Hendricks kiggede efter en opblødning i Thornes udtryk, men der var ingen. "Kom nu, hvem skulle hun ellers have fortalt det til?"

Thorne kastede et blik på Hendricks og hvædede: "Det ved jeg ikke, sin *mor*?"

"Hende tror jeg også, hun har fortalt det til."

"For helvede!"

"Ingen andre, så vidt jeg ved."

Thorne lænede sig frem og slukkede for radioen. "Det var jo derfor, vi var enige om ikke at sige det til nogen. Hvis det her nu skulle ske."

"Pis," sagde Hendricks. "Fortæl."

Da Thorne var færdig, begyndte Hendricks at fortælle ham, at det normalt skete af gode grunde, at det var bedre nu end senere. Thorne stoppede ham. Fortalte ham, at han allerede havde hørt det hele fra kvinden, der havde udført scanningen, og at det heller ikke på det tidspunkt havde hjulpet særlig meget.

Thorne så Hendricks' ansigtsudtryk og undskyldte. "Jeg anede bare ikke, hvad jeg skulle sige til hende."

"Der var ikke rigtig noget, du *kunne* have sagt."

"Det tager vel bare sin tid," sagde Thorne.

"Sig til hende, at hun kan ringe til mig når som helst," sagde Hendricks. "Altså hvis hun har lyst til at tale om det."

Thorne nikkede. "Det skal hun nok."

"Det gælder også dig." Han ventede, til Thorne kiggede på

ham. “Okay?”

De sad i stilhed et øjeblik. Der foregik stadig en masse foran huset – biler ankom og kørte igen hvert andet minut. Der stod en fem-seks tilskuere på den anden side af vejen på trods af de uniformerede betjentes bestræbelser på at holde dem på afstand.

Thorne udstødte en hul latter og slog på rattet. “Jeg sagde til Lou, at jeg ville skille mig af med den her,” sagde han.

“Din dyrebare Bimmer?” sagde Hendricks. “For fanden, det var da lidt af et offer at bringe.”

Thornes ‘Pulsar’-gule BMW fra 1971 havde været årsag til megen moro blandt hans kolleger i lang tid. Thorne kaldte den en ‘veteranbil’. Holland sagde, at det bare var en eufemisme for ‘ældgammel rustbunke’.

“Jeg lovede, at jeg ville anskaffe mig noget, der var lidt mere praktisk,” sagde Thorne. Han trak i sin jakkekrave. “En familiebil, du ved.”

Hendricks smilede. “Du burde skille dig af med den alligevel,” sagde han.

“Lad os nu se.”

Hendricks pegede på hoveddøren, på metalbåren, der var på vej gennem den og nu var ved at blive løftet over trinnet. “Så er det nu ...”

De stod ud af bilen og gik langsomt hen mod bagsmækken af ligvognen. Hendricks talte stille med nogle aflighusassistenterne og fortalte dem, hvad der skulle ske den følgende dag. Thorne så til, mens båren blev trukket op på harmonikabenen, og den sorte ligpose langsomt blev lempet ind i bilen.

Emily Walker.

Thorne kastede et blik på tilskuerne: en teenager iført kasket, der sjokkede lidt rundt på stedet, en gammel dame med åben mund.

Ikke levedygtig.